

התאומים

בולגריה

היה פעם דייג עשיר, שלא היו לו ילדים. יומ אחד אישתו פגשה אישה זקנה, פיה, שאמרה לה "הנה יש לכם כסף רב אבל אין לכם ילדים. אז למה לכם כל הרכוש הזה? "זה רצון האל" ענתה אשת הדיג.

"לא ילדתי, אין זה רצון האל אלא אשמת בעלך. כי אילו הצליח לtrap את דג הזה הקטן, יהיו לכם ילדים. הערב, כשייחזור הביתה אמרתי לו שינסה מחר לtrap דג זה בקטן. אז תחתכו אותו לשש חתיכות. תוכלית את אחת מהן ובעלך יאכל את השניה ובקרוב יהיו לך שני ילדים. את החתיכה השלישית תני לכלב שלכם ויהיו לכם שני גורי כלבים בריאים וחזקים. את הרביעית תנו לסוסה שלכם ויהיו לכם שני סียחים. את החמישית והששית תפמיינו באדמה משני צדי דלת הבית, שם יצמחו שני ארזים".

בערב, כשהדיג חזר מעבודה, סירה לו

אישתו על הפיה הזקנה והוא הבטיח לנשות ולtrap את דג הזהב. ולאחר מכן קם מוקדם בבוקר וtrap את הדג.

אז עשו כפי שאמרה להם הפיה וטור הזמן הנכון נולדו להם שני בניים תאומים, דומים זה לזה כרך שלא ניתן היה להבחין ביניהם. לבתם המליתה שני גורים זרים, הסוסה שני סียחים זרים וממשני צדי דלת הבית צמחו שני ארזים, דומים זה לזה.

הבנייה גדלו ונעשו שני גברים צעירים, חזקים ואמיצים. אבל לא רצוי להישאר בבית, למרות שחו בושר וככלום לא חסר להם שם. הם רצוי לצאת לעולם הרחב ולהתעשר ולהתפרנס בכוחות של עצמם. אבל מאחר שהם הם היילדים היחידים במשפחה,ABA לא הסכים שילכו שנייהם יחד. הוא אמר "קדום ייר אחד מכם, וכשייחזור, יוכל ללקת השני".

از אחד הבנים עלה על סוס, לקח אותו את כלבו ונפרד מאחיו ואמר לו "כל זמן שהארזים הם ירוקים, סימן שאתה חי, בריאות ושלם. אבל אם אחד מהעצים יתחיל לנבול, בוא מהר אליו

כשהצעיר בא לטירה הנסיכה חקרה אותו, שאלת על הבית והמשפחה ועל הא ועל דא וסיפרה שננהנתה מאד מהנגינה שלו והוא מוכנה להתחנן אליו. הזר ענה שזו הייתה כוונתו ולכן הוא הגיע לכך.

אז אמרה הנסיכה "עכשו עלייך לגשת לאביו ולומר כי ברצונך לך אוטוי לאישה. הוא יציג בפניך שלוש ממשימות ואז תחזר אליו".

הצעיר הלך למלך ו אמר שהוא רוצה לשאת את הנסיכה לאישה.

אמר המלך "אשמה מאד לחתת לך אותה, בתנאי שתצליח למלא את המשימות שאציג בפניך. ואם לא תצליח, תומת. ועכשו תקשיב: שטן על הארץ מונח בול עז שגודלו כשלושה מטר. אם תצליח לחותר אותו לשניים במכת חרב אחת, תקבל את בתاي לאישה. אם לא, נכרות את ראשך".

הבחור חזר לאכסניה והיה מוטרד כל כך ממשימת המלך, שנראתה לו בלתי אפשרית, שאfilו עזב את הנבל ולא ניגן.

בערב הנסיכה ניגשה לחדר כדי לשמוע את

ועזר לי". והוא יצא מהבית. יום אחד הבן התאסן בביתה של אישה זקנה אחת וכשבערב ישב לפני הדלת, ראה מולו טירה עומדת על גבעה. הוא שאל את האישה למי שייכת הטירה והוא אמרה "בני, זו הטירה של המלך ובו הנסיכה היפה בין נשי הארץ". "ואולי אחזר אחריה?"

"זה בני ניסו כבר רבים, ואיבדו את חייהם תוך כדי כך, כי המלך כרת את ראשיהם ותקע אותם על עמודים שטראה שם, לפני הטירה". והוא יעשה לי אותו הדבר, אלא אם אנצח, כי מחר אני הולך לשם".

הוא לקח את הנבל שלו והתחיל לנגן. והנגינה שלו הייתה יפה כפי שעד כה עוד לא שמעו בארץ. הנסיכה עצמה עמדה בחדר טירתה והקשיבה.

למחרת הנסיכה קראה לזקנה ו שאלת "מי גר שם אצלך ומנגן על הנבל?". "זה זר אחד, נסיכה, שהגיע רק أمس" ענתה הזקנה. אז הנסיכה צייתה להביא את הזר אליה.

גם הפעם חזר הצעיר לאכסניה ולא ניגן מרוב דאגה. והנסיכה שוב שאלה "מה קרה עכשו שאיינך מהגן?" וכשהוא סיפר את דרישות אביה אמרה "אל תדאג. נגן לך עכשו וחוור אליו מחר בבוקר".

כאשר הוא הגיע אליה למחرات היא נתנה לו טבעת ואמרה "הכנס את הטבעת למים.

המים יקפאו מיד וכך תוכל לרכיב בלי לשפוך אף טיפה".

הוא עשה כפי שאמרה לו הנסיכה ורכיב שלוש פרסות עם כסות מים בידו ולא שפר טיפה. "אתן לך עכשו את משימתי الأخيرة" אמר לו המלך "תיאבק מחר עם עבד שחור אחד. אם תנצח, תוכל לשאת את בתاي לאישה".

הצעיר חזר לאכסניה מלא תקווה ושמחה והערב ניגן כל כך יפה שהנסיכה שאלה "הערב אתה מגן בשמחה רבה. מה אמר לך

"אבי שגרם לך לשמהך כל כך? "

והוא ענה "אבי אמר שמחר עלי להיאבק עם העבד שחור. והרי זה אדם כמוני ואני בטוח שאוכל להתגבר עליו ולנצח".

ניגנתו והנה – לא נשמע כל צליל. והוא קראה לו "מדוע אתה שקט הערב? מדוע אין לך מגן? "

והוא סיפר לה את דרישת אביה.

אבל היא רק צחקה "זה הכל? אל תדאג. أنا, קח את הנבל ונגן להנאתי ומחר בבוקר בוא אליו".

והצעיר ניגן כל הערב, והוא נהנתה מאוד. למחرات היא לקחה שערכה אחת משערות ראשה ואמרה "כrown את השערה הזו סביב להבו של החרב, וכך תצליח לחזור את בול העז לשניים".

ואמנם הבחירה הילך ובמהה אחד הבקייע את בול העז.

אר איז אמר המלך "עוד משימה אחת עליך למלא לפני שאתה לך את בתاي. "אמור" ענה הבחירה.

"איז שמע: תעלה על סוס, קח שתי כסות מלאות מים בשתי ידיך ודהर על סוסך שלוש פרסות, בלי לשפוך אפילו טיפה אחת. אם לא תצליח, תאבד את ראשך".

לי מים. ענק אחד השולט על המעיין ונותן לנו ללקחת מים רק פעם בשנה, בתנאי שנביא לו נערה צעירה כדי שיטרוף אותה. רק אז הוא נותן לנו מים. השנה הגיע תורה של בת המלך, וכל הארץ מתאבלת".

ובאמת, למחарат הביאו את הנסיכה למעיין וקשרו אותה שם לעצם בשרשראת זהב. אך ככל האנשים עזבו, הלך הצעיר אל הנערה ועודד אותה. הוא הבטיח שישחרר אותה מהענק, אם היא תבטיח לו להיות אישתו. הנסיכה הסכימה מיד.

כשהופיע הענק, הבוחר אמר לכלבו לתקוף אותו. הכלב הגדול תפס את הענק בגרונו וחנק אותו. כך שוחררה הנסיכה. מובן שהמלך שמח מאד ומיד הסכים לתת את בתו לצער לאישה. התקיימה חתונה מפוארת והצעיר נשאר באրמנון.

אלא שאחרי זמן מה נעשה לו משעמם והחליט לצאת לצד. המלך רצה לתת לו ליווי מתאים, אך הוא לקח אליו רק את סומו ואת כלבו.

אבל הנסיכה אמרה "זו המשימה הקשה ביותר. זו אני שהופכת לעבד שחור, בעל כוח לא יומן, אחרי שמשקימים אותי בשיקוי מיוחד. אתה לך העירה לשוק וקנה שם תריסר עורות של שוורים. עטוף בהם את עצmr ואת סוסך. כאשראה זאת אשתדל לא להפעיל את כל כוחך ואתה הכה בחרבך בין עיני סומו. אם תהרוג אותו, תנצח".

למחarat הבוחר הלך וקנה תריסר עורות שוורים בהם עטף את עצמו ואת סומו. התחולל מאבק אדירים ולאט, לאט העבד השחור הצליח לקרוע ממנו אחת עשרה העורות אך אז הצעיר הכה את סומו בין העיניים וזה נפל מת. כך נגמר המאבק. אמר המלך "מילאת את המשימות. קח את בתך". אבל הצעיר ענה "על לי לראות עוד קצת מהעולם. אלך ואחזיר אחורי זמן מה, ואז אקח את הכללה הביתה".

הוא עזב את המקום והלך לארץ אחרת. גם שם התאכן אצל איש זקנה. לארוחת הערב ביקש קצת מי שתיה אך היא ענתה "בני, אין

כשבא הערב הוא נשכב במיטה, אבל את חרבו שם בינויהם. למחמת יצאת מוקדם לחפש את אחיו. הגורל הוביל אותו לביתה של אותה המכשפה. עוד מרוחק ראה את דמיות אחיו, הכלב והטוס מאובנים قولם. ואז נכנס לבית וציווה על המכשפה לשחרר אותם.

המכשפה הערומה רצתה תחילת להפוך גם את כלבו לאבן, אבל הבוחר אמר לכלב לTraposa אותה חזק ולנסוך בידייה.

היא צעקה "אמור לכלב לעזוב אותי, ואז אשחרר את אחיך!" אך הוא אמר "לא, אמרתי לי איך משחררים אותם ועשא זאת בעצמי". המכשפה לא רצתה לספר לו, אבל אז הוא אמר לכלב לTraposo בגרונה ואז היא גילתה "יש לי שני שרביטים. עם הירוק אני הופכת הכל לאבן. עם האדום אני משחררת את אחיך".

از הצער חיפש ומצא את השרביט האדום, שחרר מכישוף את אחיו, את כלבו ואת סומו, ולכלבים הורה להמית את המכשפה. בדרך לארמן סיפר האח השני איך ראה את

הוא רכב בשדה ובעיר עד שהגיע לביתה של אישת זקנה. שם עצר ובקש מים. אך זו הייתה מכשפה. שכעסה על המלך, כי הוא גירש אותה פעם מרמנונו. כשהנודע לה שהצעיר הוא חתן המלך, נגעה בו, בסוטו ובכלבו בשרביט הירוק שלו והפכה את שלושתם לפסלי אבן.

באותו יום אחד הארץ שלפני בית הורי התחל לנבול. כשהאהח השני ראה זאת, יצא מיד לדרכ, כדי לעזר לאחיו. תחילת הוא הגיע לעיר בה האח גבר על הענק, והתאסן אצל הזקנה, שאצלת התאסן קודם האח שלו. הזקנה אמרה לו אז "סלח לי,بني, שלא באתי לחתונתך עם הנסיכה, אבל זקנתוי, וזה דרך ארוכה בשבילי".

"אין לך חשיבות,אמא זקנה" אמר הצער. הוא הבין כי היא חשבה שהוא האח השני, ורכב מיד לארמן המלך, שם קיבלו אותו בשמחה רבה. גם שם הנסיכה חשבה אותו לבעלת וקראה "למה נעדרת זמן כה רב. כבר חשבנו שקרה לך דבר מה!"

הארץ הנובל, איר יצא מיד לדרך, איר הגיע
לארמן המלך ובילה את הלילה עם הנסיכה.
אחיו צעס מאד על קר וככה אותו בחרבו, זהה
מת במקום. אחר קר חזר לבדוק לאישתו
לארמן.

כשהגיע לילה והוא שכב עם הנסיכה במיטה
הייא שאלה "מה קרה שבלילה הקודם לא
דיברת כלל איתי ולמה שמת את חרבך
בנינו?" והוא קרא "זה לא אני הייתי אלא אח,
והרגתי אותו כי הוא בילה את הלילה איתך
וחשבתי כי בגדי בי!"

וז אמרה הנסיכה "מחר בבוקר נלך למצוא
את גופתו" וכך הם באמת עשו. למחרת מצאו
את האח החרוג. אז הנסיכה הוציאה צלחת
קטנה והתיזה טיפות אחדות על גופתו של
ה האח, וזה קם מיד לתחייה.

האחים התchapקו ויחד עם הנסיכה חזרו לארץ
הקודמת, שם חכתה להם היפה שבין
הנסיכות.

וז ארבעתם חזרו אל הוריהם הביתה.